

HET FEEST DER GEBOORTE

1.

VOORBEREIDING

Ze schreden aan langs zacht besneeuwde paden,
de voeten arzelende.... als in schroom....
Rondom hen was de wereld één wijde droom
van witte Stilte en eindeloze Genade....

De oogen staarden, hande' en lippen baden.
De geest toefde in Maria's poovere woon.
Daar straalde een helder licht en rose en schoon
lag er een Kind op schamele gewaden.

Doch plots was 't of zij hamerslagen hoorden
en vóór hen rees het visioen van Kruis en Kroon,
en elk gedacht de eigen duistere daden.

Maar toen zij op den tempeldrempel traden
ontroerde hen de schittering van een boom
en dreunde het orgel brændende akkoorden!

2.

HET ORGEL

Gelijk een gouden storm was opgestoken
een klaar geschal uit duizenden bazuinen!
God's Paradijs woe! open: blijde tuinen
in wonderbare bloeiing uitgebroken!

Liefelijke bloemen spilden hare roken....
Ranke gestalten wiegden zacht in schuine
òpvlucht voorbij vreemd teedere boomekruinen
wier bloesemen als tintelsnieuw ontloken....

Ginds vonkte en klaterde een onstuimig water!
Dáár juichte een koor van kinderen, en later,
'lijk leewriks, trilden recht zij zonnewaarts....

Het orgel zweeg. Gods heemlen sloten dicht.
Maar de oogen voerden lang een zàlig licht
en het hart wist stèmmen, bèvend en ònaardsch....!

3.

HUISWAARTS

... En dit ging met hen mede door den nacht
bij 't licht en wonder-blijde huiswaarts treden:
„O Goddelijk Offer voor ons harten Vrede,
„U worde eeuwig Dank en Lof gebracht!“

„U zij ons duister leven gansch beleden!...“
„Zègen der boomen donker-starre wacht!“
„Zègen de aarde onder onze schreden!“
„Zègen het hart dat naar Uw heemlen smacht!“

... Rondom hen lag de wereld schoon als God's Eden!
De voeten daalden naar 't gehucht, beneden....
Schril riep de sneeuw.... Hoog wonk der sterren pracht!

Een grijsaard liep in zalige gepeizen....
Een prille vrouw neuriede een liefdewijze,
een blonde jongen, naast haar, schreide zacht.

JAN H. EEKHOUT.

